

Radovan Voříšek: Věděl jsem, že u tak skvělé věci nemůžu chybět

5.2.2024 - | Podané ruce

Za totality se seznámil s Jindřichem Vobořilem, zakladatelem Podaných rukou. Ten ho po revoluci oslovil, zda by se k nim nepřipojil. „Jindra chtěl v Brně začít s prevencí, tvrdil, že kromě metod medicínských a psychologických se musí využít i těch pedagogických, tedy výchovných. A neznal jiného pedagoga než mě. Viděl jsem, jak skvělé věci vytváří, tak jsem si řekl, že u toho nemůžu chybět,“ vzpomíná Radovan.

Tou dobou učil na střední škole pro děti se specifickými požadavky na pohyb. Kantořiny zanechal a začal dělat prevenci pro Podané ruce. „S platem jsem šel tehdy hodně dolů, musel jsem živit rodinu. Za ty začátky jsem ale ve finále strašně vděčný.“ Podané ruce byly podle něj jiné především v tom, že se do všeho pouštěly pohlavě, teprve pak až na to začaly shánět peníze a školit personál. „Dnes máme na všechno spoustu manuálů, tehdy nebylo nic. Mohli jsme si dělat vše po svém. Bylo to úchvatné.“ Začátky ale nebyly pro nově vznikající centrum vůbec jednoduché.

A začátky v tomto případě trvaly více než deset let. „Centrum prevence bylo vždy takovou Popelkou. Tloukli jsme bídu s nouzí, dlouhé roky mé ‚vedoucování‘ spočívalo v tom, abych udržel centrum při životě a vydělal co nejvíc peněz preventivními programy.“ Časem se ale situace zlepšila a středisko rostlo. Bylo to také příchodem nové krve do jeho čela. Dnes mají v repertoáru přes dvacet témat z oblasti návykového chování, šikany a vztahů. Své služby poskytuje základním a středním školám. Věnují se ale i individuální práci s dětmi a rodiči.

Kromě práce v Centru prevence si vyzkoušel i pozici vedoucího oddělení, následně vedoucího Centra poradenství. Nyní pracuje v Podaných rukách jako terapeut. Za ta léta prošly Radovanovi pod rukama stovky klientů. S některými udržuje kontakt dodnes. Stýká se i se svým úplně prvním klientem. „Bojoval šestnáct let, všichni nad ním zlomili hůl. A on se z toho dostal. To mi dodalo naději. Utvrdilo mě to v tom, že ta práce má smysl,“ říká. Dokonce se s klientem spřátelil natolik, že se jejich rodiny vzájemně navštěvují a jezdí společně na dovolené. Při své práci často využívá k léčbě klientů i své křesťanské víry a zkušeností v duchovním životě. „Ti lidé mají za partnera drogu nebo alkohol, a když chcete někomu něco vzít, musíte mu za to nabídnout něco lepšího. Když chcete vzít psovi kost, tak mu musíte dát řízek, jinak si tu kost vzít nedá. A víra jako životní opora je bezpečnou a fungující možností. Nenabízím ji prvotně, dělám klasicky terapii, ale když je zájem, mohu klientovi pomoci i takto.“

Ve volném čase maluje Radovan obrazy, karikatury a píše básně. „Jsem největší brněnský básník. Těžko byste hledali nějakého jiného, který váží 150 kilo,“ žertuje terapeut. Vydal dosud tři básnické sbírky a vyhrál několik literárních soutěží. Vede kurzy Alfa, přednáší. Do důchodu mu zbývá sedm let, rád by ale i nadále v práci pro Podané ruce pokračoval, pokud mu to zdraví dovolí. „No a k třicetiletému výročí bych si přál, abychom i nadále zůstali organizací, která pomáhá lidem v nouzi. Také bych si přál, abychom se nenechali převálcovat státní mašinérií, která po nás chce gigantické množství zbytečné administrativy. Nedali se unifikovat a prefabrikovat do podoby tuctové státní organizace. A Boží požehnání, to si Podané ruce zaslouží.“

Z vyprávění Radovanových klientů:

„Museli jsme splácet hypotéku a manželka byla doma s dětmi. Našel jsem si druhou práci, noční služby. Tehdy poprvé jsem užil pervitin. Pracovalo se mi lépe, nebyl jsem unavený a nepotřeboval

jsem odpočinek. Jenže pak to zjistila manželka i šéf. Začal jsem kvůli nim docházet na terapie k panu Voříškovi. Ale brát jsem nepřestal — začaly se u mě objevovat halucinace, odvezli mě na psychiatrii. Drogy už neberu, stále se ale léčím. Vím, že když se můj stav zhorší, Podané ruce tu pro mě budou.“

(Jaroslav)

„Puberta byla náročná, lákalo mě vše špatné a zakázané. Přišla porucha příjmu potravy, drogy, alkohol a bohužel i sebepoškozování. V dospělosti jsem začala brát pervitin a kokain. Běžně jsem nejedla i několik dní, a tak brzy přišel kolaps a zdravotní problémy. Řezala jsem se, chtěla jsem umřít. Naštěstí se mi do života dostaly Podané ruce a pan Voříšek. Díky nim jsem dnes čistá a jdu si za svými sny. Děkuju Podaným rukám a jmenovitě Tobě, Radku. Našla jsem v tobě skvělého přítele.“

(Alexandra)

„Slavil jsem patnácté narozeniny, od kamaráda jsem dostal pervitin. Šňupnul jsem si a bylo to skvělé — v noci jsem nespál, pořád jsme si s přáteli povídali, smáli jsme se. Za týden jsem to zkusil znovu, a pak už jsem v tom lítal. Začal jsem krást a prodávat své věci, abych měl na dávku. Dokonce jsem okradl i vlastní babičku. Matka a má tehdejší partnerka mě donutily vyhledat pomoc. Začal jsem docházet do Podaných rukou. Nevěřil jsem, že to bude fungovat, jen jsem chtěl mít od těch dvou už pokoj. Jenže mě léčba začala bavit. Terapeut byl vtipný a poznal, když jsem mu věšel bulíky na nos. Asi po půl roce jsem si uvědomil, že už vlastně neberu. A tak to zůstalo, s drogami jsem skončil a se svou současnou přítelkyní čekáme holčičku.“

(Filip)

<https://podaneruce.cz/radovan-vorisek-vedel-jsem-ze-u-tak-skvele-veci-nemuzu-chybet>